

сжщото врѣме се свиква въ Крагуевацъ скупщината „чија“ решења држали су у Цариграду да нарушавају султанова права и да задиру у интерес Турске“¹⁾. Така напр., тази скупщина, нарѣчена прѣображенска, е изработила, между другото, слѣднитѣ четири закона: за скупщината, за държавния съвѣтъ, за „доходарини“ и за народната войска. Портата е видѣла въ първитѣ три закона непосредно нарушение на дадената отъ нея за сърбитѣ конституция, а въ послѣдния — приготвяне за борба съ Турция. Великиятъ везиръ Али-паша протестира прѣдъ прѣставителитѣ на великитѣ сили, които свиква на конференция, но не намира съчувствие въ тѣхъ. Цѣлѣта на князъ Михаила е била да докара сплетни и забърквания, та балканския въпросъ да бѣде рѣшенъ отъ балканскитѣ народи. Той мечтае въ сжщото врѣме да се освободи отъ австрийския протекторатъ, безъ да падне отново подъ руски. Но това ще може да стане, когато Сърбия се ослони на една дунавска конфедерация съ Ромъния и Унгария, та въ момента на разпадане на Турция, да сплоти около себе си, като естественъ центъръ, всичкитѣ южни славяни²⁾. Ето защо, той се обръща къмъ Франция и Русия, които започнали да се сближаватъ, съ въпроса: може ли при стѣлковение съ Турция да се разчита на тѣхната морална подпора. Тѣ му отговарятъ прѣзъ мартъ 1861 год., че въ такъвъ случай ще се държатъ неутрални. Въ това врѣме спадатъ и опититѣ на Михаила да се сближи съ българскитѣ революционери-емигранти въ Ромъния и Сърбия, които, жадни да видятъ отѣчеството си освободено, се подаватъ на примамливитѣ Михайлови планове за пропжждане на турската властъ отъ Балканитѣ и образуване на едно южно славянско царство, въ което сърби и българи, хървати и хорутани, краинци и далматинци и пр., ще иматъ еднакви права, като запазятъ и характера си на напълно обособени народостни единици³⁾. Ра-

¹⁾ Сърбија и турска влада etc., стр. 14.

²⁾ П. Милуковъ — Сръбско-българските отношения по македонския въпросъ, Бѣлг. прѣгледъ, г. V, кн. 9—10, ст. 54 отъ 1899.

³⁾ Вижъ заключения помежду имъ договоръ въ цитираната статия на Милукова, стр. 58—62. В. „Србја“, опрѣдѣля тази политика на сръбското княжество така: „Везумци се препирали о Краљевићу Марку, а не виде да народ неће да зна за њихно препирање, зер од Цариграда до јадранско мора сав народ подједнако пјева Краљевића Марка, као свога јунака. Србска малена кнежевина незна за овога или онога, него знаде за јужног Славенина да био он Бугарин, Хрват или Арбанасин (sic!). Она гледа на њих као на чедо једнога народа, који треба да се ослободи и склопи једно слободно друштво“. (Год. I, бр. 25, стр. 97 отъ 17 јуни 1867). Защото, споредъ схващанията на сжщия вѣстникъ, „на Балканском полуострову живи један